

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, IČ: 62741560, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. MMB/0415833/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 8.11.2011, č.j. MMB/0415833/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Praha 1, Jungmannova 24.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10.1.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. MMB/0415833/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Brno – sever ze dne

29.8.2011, č.j. OF/022697/11/Dan, kterým byl žalobci na základě pomůcek vyměřen místní poplatek za období od 1.10.2008 do 31.12.2008 za celkem 5 kusů výherních hracích přístrojů v celkové částce 17.404 Kč, a to na základě zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s obecně závaznou vyhláškou města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále také jen „vyhláška č. 17/1998“).

Usnesením zdejšího soudu ze dne 7.6.2013, č.j. 31Af 8/2012-85 bylo rozhodnuto o vyloučení části žaloby, která směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011, č.j. MMB/0416201/2011 k samostatnému projednání.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s právní argumentací žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí tak podle žalobce nesplňuje požadavky na přezkoumatelnost správních rozhodnutí vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 1 As 39/2004-75.

Dále žalobce napadá rozhodnutí žalovaného jakož i platební výměr správce poplatku pro rozpor se zákonem o místních poplatcích a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Podle žalobce zákon o místních poplatcích ve zpoplatňovaném období zpoplatnění koncových terminálů centrálního loterního systému vůbec neumožňoval, jelikož možnost zpoplatnění těchto zařízení nastala až od 16.6.2010. Žalovaný pak vadně založil možnost zpoplatnění těchto zařízení na nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalobce je však přesvědčen, že závěry zastávané žalovaným ve vztahu k zákonu o místních poplatcích z nálezu Ústavního soudu nevyplývají, neboť z nálezu nevyplývá, že by obce před nabytím účinnosti novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 byly oprávněny vybírat místní poplatky za koncová zařízení centrálního loterního systému. Dále žalobce uvádí, že závěry nálezu Ústavního soudu nejsou na oblast místních poplatků aplikovatelné, neboť se předmětný nález zabývá výhradně interpretací § 50 odst. 4 zákona o loteriích obsahující zmocnění k regulaci umístění výherních hracích přístrojů na území obce obecně závaznou vyhláškou. Podle žalobce nelze normy daňového práva vykládat extenzivním způsobem pomocí systematického a teleologického výkladu, neboť právě zásady daňového práva směřují proti tomuto extenzivnímu výkladu.

Žalobce dále trvá na nepřípustnosti zpoplatňování i samotných videoloterijních terminálů jako koncových jednotek centrálního loterního systému. Předmětem zpoplatnění mohou být pouze centrální loterní systémy jako celky. Žalobce tak považuje platební výměr, jakož i rozhodnutí žalovaného za nezákonné a protiústavní.

Další žalobní námitkou žalobce napadá neaplikovatelnost vyhlášky č. 17/1998 v období před 16.6.2010, jelikož tato stanovovala jako předmět poplatku pouze výherní hrací přístroje. V nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 město Chrástava v předmětné obecně závazné vyhlášce výslovně rozšířilo působnost své obecně závazné vyhlášky i na koncové terminály centrálního loterního systému. Podle žalobce pak v případě,

že obec hodlá aplikovat vyhlášku i na jiné přístroje podobné výherním hracím přístrojům, pak tuto vůli musí v obecně závazné vyhlášce výslovně vyjádřit. Žalovaný tak neměl pro zpoplatnění videoloterijních terminálů před 16.6.2010 zmocnění v podobě aplikovatelné obecně závazné vyhlášky.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp. in dubio pro libertate), kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Pro podporu svých tvrzení žalobce uvádí judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Žalobce uzavírá, že mu byla poplatková povinnost stanovena nad rámec zákona. Postupem žalovaného tak podle názoru žalobce došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 29.2.2012 k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že se vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaný nadále setrvává na svém názoru, že koncová zařízení centrálního loterního systému lze podřadit pod pojem výherní hrací přístroj. Žalovaný uvádí, že vycházel ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 a podřadil tak tato zařízení pod definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích. Žalovaný uvádí, že změna správní praxe je možná na základě změny relevantních společenských událostí, za které je možné považovat i předmětný nálezu Ústavního soudu. Z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát, jelikož akceptací názoru a metodického vedení obcí ze strany ministerstva financí, byly bezmocné proti šíření hazardních her a jejich negativních externalit. V souvislosti s uvedeným pak žalovaný uvádí nálezu Ústavního soudu ze dne 3.1.2012, sp. zn. Pl. ÚS 170/11. K neaplikovatelnosti obecně závazné vyhlášky č. 17/1998 žalovaný odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, kde se s uplatněnou námitkou vypořádal. Žalovaný trvá na podřaditelnosti videoloterijních terminálů pod pojem výherního hracího přístroje v širším slova smyslu, proto podle žalovaného zásada v pochybnostech ve prospěch poplatníka není aplikovatelná. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání za podmínek ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, že: „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

V odvolání proti platebnímu výměru byly žalobcem uplatněny námitky nezákonnosti platebního výměru pro nemožnost vyměřit poplatek na základě uplatněné vyhlášky, resp. pro absenci zákonného zmocnění k vyměření místního poplatku, vč. námitky neaplikovatelnosti vyhlášky na jiná technická herní zařízení, dále namítl nezákonnost platebního výměru pro rozpor se zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, rozpor s ústavně a mezinárodně garantovanými právy, relevantní judikaturou soudů a nerespektování obecných zásad právních. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se žalovaný dostatečně vypořádal s jednotlivými žalobcem uplatněnými námitkami. Svůj právní názor vyjádřil naprosto zřetelným způsobem za použití relevantních ustanovení dotčených právních předpisů a judikatury. Nelze ani konstatovat nevypořádání některé z žalobcem uplatněných odvolacích námitek. Rozhodnutí žalovaného tak soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek, neboť všechny žalobcem uplatněné námitky byly žalovaným vypořádány dostatečně a z logické koncepce rozhodnutí jasně vyplynul žalovaného názor na

předmětnou problematiku, vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i zásadní důvody nedůvodnosti žalobcem uplatněných odvolacích námitek.

Jakkoliv neshledal soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí na základě námítky žalobce, dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a i jemu předcházejícího rozhodnutí z úřední povinnosti. Při hodnocení žalobou napadeného rozhodnutí nemohl soud odhlédnout od skutečnosti, že místní poplatek byl vyměřen podle pomůcek, aniž by k tomu byl zákonný důvod. Na tuto vadu řízení, byť žalobcem neuplatněnou, se dále navázala další pochybení, která v konečném důvodu vedla k závěru soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro závěr, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí nemají oporu ve správním spise.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v roce 2008 neohlásil k místnímu poplatku zařízení, na které dopadá napadené rozhodnutí. Konečně ani v roce 2011 se necítil povinen podávat ohlášení v případě přístrojů, na které se vztahuje napadené rozhodnutí, když ze správního spisu vyplývá, že ohlásil k místnímu poplatku pouze servery CLS a jednotlivé terminály uvedl pouze v rámci odpovědi na výzvu správce místního poplatku č.j. OF/11/JTHZ/16A, č.j. OF/11/JTHZ/16B, č.j. OF/11/JTHZ/16C, které se vztahovaly ke zdaňovacímu období od 1.1.2010 do 31.3.2011. Správce místního poplatku však k závěru o vyměření místního poplatku dospěl na základě změny právního názoru a na základě seznamu technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí před 1.10.2008.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.

Podle ustanovení čl. 4 odst. 1 vyhl. Statutárního města Brna č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o ukončení provozu výherního hracího přístroje, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Podle ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.

V rozhodnutí ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o subsidiární aplikaci daňového řádu na řízení o místních poplatcích. Závěrem napadeného rozhodnutí uvedl, že „Smyslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědi na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou

procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namístě postupovat podle této subsidiární úpravy.“

V souzené věci má soud za prokázané, že k vyměření místního poplatku došlo v situaci, kdy nepodal povinný subjekt ohlášení dle vyhl. č. 17/1998 k jednotlivým zpoplatněným koncovým zařízením za zpoplatněné zdaňovací období. Postup žalovaného, resp. prvostupňového správce místního poplatku však naprosto nelogicky začal až výzvou k prokázání skutečností dle ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu, tedy výzvou, která je až součástí již probíhajícího řízení. Ani správce místního poplatku nemůže vyměřit místní poplatek mimo jakékoliv řízení, byť toto je s ohledem na úpravu místních poplatků maximálně zjednodušeno.

V souzené věci je podstatné to, že poplatek je vyměřován zpětně v souvislosti se změnou právního názoru správce místního poplatku. V takovém případě měl a při řádné aplikaci subsidiárního právního předpisu i mohl správce místního poplatku vyzvat žalobce podle ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu k podání ohlášení k místnímu poplatku, neboť podání ohlášení je analogická situace k podání daňového přiznání. Jakkoliv daňovým řádem došlo ke korekcím pravidel stanovených ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, tak nedošlo k zásadní změně postavení výzvy k prokázání potřebných skutečností v systému daňového řízení. Výzva podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků se sice stala samostatným ustanovením, ale nadále se vztahuje k probíhajícímu řízení, v němž má sloužit k objasnění projednávané věci.

Na výzvu č.j. OF/021515/11/1 ze dne 14.7.2011 je tak třeba nahlížet jako na prvotní úkon správce místního poplatku, kterým byl fakticky vyzván žalobce k ohlášení všech zařízení, které by mohly podléhat místnímu poplatku a za které doposud nebyl místní poplatek zaplacen. Pokud by však měla výzva v rámci provádění důkazního řízení směřovat ke konkrétním umístěným zařízením, pak je zcela neurčitá, neboť s ohledem na absenci předchozího ohlášení zařízení a s ohledem na absenci úkonu, kterým by byla vymezena zařízení, za která by měl být poplatek vybírán, nemohl žalobce vědět k prokázání jaké poplatkové povinnosti je vyzván.

Tato skutečnost má zásadní význam i pro hodnocení zákonnosti následného postupu správce místního poplatku, potažmo žalovaného. Žalobce byl zcela obecně vyzván k prokázání skutečností potřebných pro stanovení místního poplatku tak, aby uvedl, jaká zařízení v jaké provozovně provozuje, uvedl skutečnosti stran povolení zařízení a provozu zařízení. Na tuto zcela obecnou výzvu reagoval žalobce tím, že ve své odpovědi ze dne 1.8.2011 po obsáhlém vyjádření uvedl: „...Společnost respektuje Výzvu a uvádí přehled, ze kterého vyplývá, že v relevantním období v územním obvodu Města: 1) Neprovozovala žádný výherní hrací přístroj. 2) Provozovala celkem jeden centrální loterijní systém, jehož specifikace je obsažena v tabulce obsažené v příloze tohoto vyjádření.“ S ohledem na tuto část odpovědi, je zcela nevýznamná polemika žalobce obsažená v odpovědi na výzvu.

Jinými slovy správce místního poplatku v rámci dokazování bez vztahu ke konkrétním zařízením vyzval žalobce, aby sdělil, jaká konkrétní zařízení ve sledovaném období provozoval a žalobce správci místního poplatku sdělil, že neprovozoval žádná zařízení podléhající ohlášení. Na tomto místě je třeba připomenout obecnou zásadu, že nikdo není povinen prokazovat negativní skutečnost.

Za této procesní situace přistoupil správce místního poplatku k užití pomůcek s tím, že poplatník „*nesdělil, který z povolených výherních hracích přístrojů ve smyslu § 2 písm. e) zák. č. 202/1990 Sb. v rozhodném období provozoval.*“ Tento závěr správce místního poplatku, akceptovaný žalovaným, je však zcela vadný, neboť neodpovídá obsahu podání žalobce ze dne 1.8.2011, neboť v tomto podání jasně žalobce sdělil, že si není vědom skutečností, které by měl ohlašovat.

Správce místního poplatku následně použil seznam zařízení povolených Ministerstvem financí před 1.10.2008 jako pomůcku a vyměřil daň podle pomůcek. K takovému procesnímu postupu však nebyl správce místního poplatku oprávněn.

V případě, že dospěl správce místního poplatku k závěru, že tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě a že zde jsou skutečnosti, které měl ohlásit správci místního poplatku, pak měl vyvrátit tvrzení žalobce o negativní skutečnosti (neexistenci skutečností k ohlášení) a v tomto smyslu na něj přešlo důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu. Seznam zařízení povolených Ministerstvem financí před 1.10.2008 v tomto případě totiž nemůže být pomůckou, nýbrž je důkazem vyvracejícím tvrzení žalobce o negativní skutečnosti.

Podstatné pro použití pomůcek je i ta skutečnost, že seznam zařízení povolených Ministerstvem financí před 1.10.2008 je důkazem, který vypovídá o celé poplatkové povinnosti žalobce. Důkazy jako pomůcky ve smyslu ustanovení § 98 odst. 2 písm. a) daňového řádu mohou být pomůckami pouze za situace, kdy z provedeného dokazování jako celku nelze sestavit celý a věrný obraz o (v tomto případě) poplatkové povinnosti žalobce. Poté nezpochybněné důkazy o jednotlivostech či dílčích aktivitách žalobce by mohly být užity jako pomůcky pro stanovení poplatkové povinnosti. Nicméně k takové situaci v souzené věci nedošlo. Užitím seznamu zařízení povolených Ministerstvem financí před 1.10.2008 došlo k prokázání úplné povinnosti žalobce a tento seznam poskytl dostatečný prostor pro stanovení poplatkové povinnosti dokazováním.

Užitím seznamu vyvracel (vyvrátil) správce místního poplatku tvrzení žalobce a měl dále postupovat v režimu dokazování, nikoliv aplikovat postup stanovení místního poplatku podle pomůcek. Rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí tak trpí zásadními procesními pochybeními, které nutně vedou k jeho nezákonnosti.

Pouze na okraj soud uvádí, že pokud už (byť chybně) přistoupil prvostupňový správce místního poplatku k vyměření místního poplatku podle pomůcek a žalovaný tento způsob stanovení místního poplatku aproboval, tak ani z jednoho z rozhodnutí není patrné, zda přihlédl ať již prvostupňový správce místního poplatku nebo žalovaný k výhodám pro daňový

subjekt nebo zda žádné výhody neshledal. Povinnost přihlédnout k okolnostem, z nichž pro daňový subjekt vyplývají výhody, i když nebyly daňovým subjektem uplatněny, vyplývá z ustanovení § 98 odst. 2 daňového řádu. Zároveň soud považuje za zásadní pochybení, že použité pomůcky (resp. důkazy) nejsou součástí správního spisu. Absence těchto skutečností sama o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů a zároveň napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spise.

Jinými slovy, rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí bylo vydáno procesně vadným postupem, kdy bylo rozhodnuto o stanovení místního poplatku chybným způsobem a zároveň rozhodnutí, která byla výsledkem tohoto chybně zvoleného postupu jsou i při odhlédnutí od této nezákonnosti nepřezkoumatelná a nemají oporu ve správním spise.

Předmět sporu mezi žalobcem a žalovaným se v nyní souzené věci koncentroval na dva základní okruhy otázek. První spornou otázkou byla otázka, zda místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ve smyslu zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 17/1998 podléhaly interaktivní videoloterijní terminály jako koncové jednotky centrálního loterního systému i před novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., a bylo je tak možné subsumovat pod pojem výherní hrací přístroj.

Podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích účinného do 15.6.2010 poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Podle § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

Podle § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

Podle § 2 písm. e) zákona o loteriích loteriem i jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o loteriích výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům, je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.

Uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích byla následně konkretizována na základě ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích obecně závaznou vyhláškou, kde obec upravila podrobnosti jejich vybírání, zejména stanovila konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Ve zpoplatňovaném období byla účinná v územní působnosti

správce poplatku obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, která nabyla účinnosti od 1.9.1998.

V době, kdy byl poplatek za výherní hrací přístroj do právního řádu zaveden je nutné zohlednit skutečnost, že zařízení v podobě interaktivních videoloterijních terminálů na trhu loterních zařízení neexistovala. Zákonodárce, tak tento pojem nemohl explicitně uvést do textu zákona. Ten tedy obsahoval pouze pojem výherní hrací přístroj. Pojem jiné technické herní zařízení byl do zákona o místních poplatcích vložen až novelou č. 183/2010 Sb., která tak upřesnila předmět poplatkové povinnosti.

Z definic výherního hracího přístroje uvedených v zákoně o loteriích a následné novelizace provedené zákonem č. 183/2010 Sb. však nebylo lze dovodit, že by se videoloterijní terminály staly předmětem zpoplatnění až provedenou novelizací, jelikož tato pouze zpřesnila předmět zpoplatnění a nezavedla novou kategorii zpoplatňovaných zařízení. Interaktivní videoloterijní terminály tak vždy spadaly pod pojem výherního hracího přístroje. Vzhledem k předmětným definicím a charakteru zařízení ve formě interaktivního videoloterijního terminálu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že obecnost definice podle zákona o loteriích umožňovala podřadit tato zařízení pod pojem výherního hracího přístroje a to již od okamžiku zavedení místního poplatku do právního řádu, tedy od 1.1.1998.

V nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „*Obecně závazné vyhlášky města Chrastavy*“ Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „*že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. Nálezem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 tak byl vymezen vztah pojmu jiné technické herní zařízení a výherní hrací přístroj a byly tak odstraněny výkladové rozpory. Nelze však souhlasit s názorem žalobce, že z hlediska místních poplatků se staly interaktivní videoloterijní terminály předmětem zpoplatnění až od 14.6.2011 a nebylo je tak možné podrobit poplatkové povinnosti před tímto datem na základě aplikace názorů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalovaným byl použit nález Ústavního soudu jako podpora jím již dříve zastávaného názoru. Předmětným nálezem se Ústavní soud sice nezabýval problematikou místních poplatků ze stejného pohledu jako v nyní souzené věci, nicméně koncepce definic výherního hracího přístroje byla v nyní souzené věci použitelná.

Druhou spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným byla otázka, zda správce poplatku byl oprávněn s odůvodněním použití nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2010, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 vyměřit žalobci místní poplatek i za období před vydáním předmětného nálezu Ústavního soudu.

Pro vypořádání této žalobní námitky bylo třeba zohlednit následující ustanovení vyhlášky č. 17/1998, které byl povinen správce poplatku při vyměření výše místního poplatku zohlednit.

Podle čl. 6 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 se poplatek platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

Dále pak podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

Podle čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998 pokud poplatník nesplní svoji oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou touto obecně závaznou vyhláškou, lze dlužné poplatky vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla.

Jelikož bylo možné na částku místního poplatku za období od 1.10.2008 do 31.12.2008 pohlížet jako na dlužný poplatek, správce poplatku tak byl oprávněn dlužný poplatek vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla (čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998). Poplatková povinnost vznikla v souladu s čl. 6 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 dnem uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Platebním výměrem byla uložena poplatková povinnost za celkem 5 ks výherních hracích přístrojů, a to zařízení výrobní číslo 0704P0352 v provozovně Brno, Cejl 544/99, zařízení výrobní číslo 0704P0326 v provozovně Brno, Dukelská 154/58, zařízení výrobní číslo 0709C0853 v provozovně Brno, Nám. SNP 1140/32, zařízení výrobní číslo 0705P0401 v provozovně Brno, Cejl 40/70 a zařízení výrobní číslo 0705C0464 v provozovně Brno, Cejl 40/70. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že zpoplatňované zařízení výrobní číslo 0704P0352 v provozovně Brno, Cejl 544/99 bylo uvedeno do provozu dne 8.8.2007, zařízení výrobní číslo 0704P0326 v provozovně Brno, Dukelská 154/58 bylo uvedeno do provozu dne 22.11.2007, zařízení výrobní číslo 0709C0853 v provozovně Brno, Nám. SNP 1140/32 bylo uvedeno do provozu dne 22.11.2007, zařízení výrobní číslo 0705P0401 v provozovně Brno, Cejl 40/70 bylo uvedeno do provozu dne 10.12.2008 a zařízení výrobní číslo 0705C0464 v provozovně Brno, Cejl 40/70 bylo uvedeno do provozu dne 10.12.2008.

Konec tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření místního poplatku se odvíjel od data uvedení zařízení do provozu (čl. 6 odst. 1 ve spojení s čl. 8 odst. 3 vyhlášky č. 17/1998). V případě zpoplatňovaného zařízení výrobní číslo 0704P0352 v provozovně Brno, Cejl 544/99 uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku dne 31.12.2010 (počátek 31.12.2007). V případě zařízení výrobní číslo 0704P0326 v provozovně Brno, Dukelská 154/58 uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku dne 31.12.2010 (počátek 31.12.2007). V případě zařízení výrobní číslo 0709C0853 v provozovně Brno, Nám. SNP 1140/32 uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku dne 31.12.2010 (počátek 31.12.2007). V případě zařízení výrobní číslo 0705P0401 v provozovně Brno, Cejl 40/70 uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku dne 31.12.2011 (počátek 31.12.2008). A v případě zařízení výrobní číslo 0705C0464 v provozovně Brno, Cejl 40/70 uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku dne 31.12.2011 (počátek 31.12.2008). Do těchto

mezních termínů pro vyměření poplatku byl správce poplatku povinen pravomocně, tedy včetně případného řízení před odvolacím orgánem, vyměřit místní poplatek. Platební výměr byl žalobci doručen dne 5.9.2011. Žalobce následně proti platebnímu výměru podal v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o kterém bylo žalovaným rozhodnuto dne 8.11.2011. Rozhodnutí žalovaného následně nabylo dne 9.11.2011 právní moci. Prvním úkonem místně příslušného správce místního poplatku pro příslušné období od 1.10.2008 do 31.12.2008 byla výzva k prokázání skutečností datovaná 14.7.2011, přičemž ve správním spise nejsou založeny doručky k této výzvě.

Je třeba zdůraznit, že, jestliže obecně závazná vyhláška obsahovala ustanovení umožňující stanovit poplatek ve tříleté prekluzivní lhůtě, existovala tak možnost správce poplatku vyměřit poplatek až do uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Skutečnost, že doposud v průběhu prekluzivní lhůty nedošlo k vyměření poplatku neznamena, že poplatková povinnost neexistuje nebo přestala existovat. Zároveň pokud o povinnosti doposud neproběhlo žádné řízení, tak se nemůže jednat o povinnost, o níž by bylo již pravomocně rozhodnuto.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rámci usnesení ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, uvedl, že „*Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních. V dané souvislosti lze zmínit i stanovisko právní doktríny: Důležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním. [Bobek, M., Kühn, Z., Polčák, R. (eds.), *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*, Praha 2006, s. 48].“*

Obdobná situace nastala i v souzené věci. V žádném případě nelze vykládat rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, jako retroaktivní, neboť uvedené rozhodnutí samo o sobě nemá obecné normativní účinky do minulosti. Citovaný nálezn Ústavního soudu nevytváří žádnou právní normu, která by nedovoleně upravovala právní vztahy existující již před její platností, event. účinností. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 poskytl Ústavní soud toliko ústavně konformní výklad již existujícího, platného a dlouhodobě účinného ustanovení zákona o loteriích. Pouze a jedině v tomto smyslu je třeba vnímat citovaný nálezn. Pojem výherní hrací přístroj byl v zákoně obsažen i ve zpoplatňovaném období. Skutečnost, že byl správcem místního poplatku chybně vykládán neznamena, že řádný a správný výklad neměl být správcem místního poplatku aplikován již ve zpoplatňovaném období.

Právě nálezem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, byl vyplněn pojem výherní hrací přístroj.

Ústavní soud v uvedeném nálezu dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“.

Jestliže Ústavní soud teprve v roce 2011 naplnil správným, resp. ústavně konformním obsahem pojem výherní hrací přístroj, pak je na správci místního poplatku, jak k této okolnosti přistoupí. Podstatné je, zda rozhodoval správce místního poplatku v rámci své zákonné kompetence.

Na základě shora uvedených skutečností patrných ze správního spisu má soud za prokázané následující. V případě zpoplatňovaných zařízení výrobní číslo 0704P0352 v provozovně Brno, Cejl 544/99, výrobní číslo 0704P0326 v provozovně Brno, Dukelská 154/58 a výrobní číslo 0709C0853 v provozovně Brno, Nám. SNP 1140/32, počala prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku běžet 31.12.2007 a uplynula dne 31.12.2010. V průběhu této lhůty nebyl ze strany místně příslušného správce místního poplatku učiněn žádný úkon. V případě těchto zařízení byl místní poplatek žalobci vyměřen po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené ustanovením § 8 odst. 3 vyhlášky města Brna č. 17/1998.

V případě zařízení výrobní číslo 0705P0401 v provozovně Brno, Cejl 40/70 a výrobní číslo 0705C0464 v provozovně Brno, Cejl 40/70 počala prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku běžet 31.12.2008 a měla uplynout dne 31.12.2011. V případě těchto zařízení bylo rozhodnuto v rámci běhu prekluzivní lhůty a za situace, kdy správce místního poplatku měl zákonnou možnost zpětně rozhodovat o dosud nevyměřených poplatcích. Zpětná aplikace názoru vysloveného v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 tak proběhla v rámci zákonných mantinelů jako retrospektivní aplikace názoru vysloveného v rozhodnutí soudu.

Žalobce dále trval na nepřipustnosti zpoplatňování i samotných videoloterijních terminálů jako koncových jednotek centrálního loterního systému. Podle žalobce předmětem zpoplatnění mohli být pouze centrální loterní systémy jako celky. Žalobce tak považoval platební výměr, jakož i rozhodnutí žalovaného za nezákonné a protiústavní.

K otázce zpoplatnění interaktivních videoloterijních terminálů jako koncových zařízení centrálního loterního systému se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.05.2013, č.j. 2 Afs 37/2013 – 26. zde bylo jednoznačně vysloveno: „Interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.“ Se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje. Zdejší soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů odchýlit ani v nyní souzené věci.

Dále žalobce uplatnil námitku neaplikovatelnosti vyhlášky č. 17/1998 jako relevantního podkladu pro zpoplatnění interaktivních videoloterijních terminálů.

Předně je nutné konstatovat, že správní soudy nemohou zasahovat do práva obcí vydávat obecně závazné vyhlášky, neboť by takovým postupem došlo k zásahu do ústavně zaručeného práva na samosprávu obcí. Soudy ve správním soudnictví nejsou nadány pravomocí přezkoumávat obecně závazné vyhlášky obcí, jelikož pro jejich přezkum jsou zákonem stanoveny jiné mechanismy. Orgány, které jsou nadány pravomocí k přezkumu obecně závazných vyhlášek jsou ministerstvo vnitra a Ústavní soud. V případě, že by správní soud dospěl k závěru, že konkrétní ustanovení obecně závazné vyhlášky je v rozporu se zákonem, takové ustanovení by neaplikoval, neboť je při své rozhodovací činnosti vázán pouze zákony a nikoli předpisy podzákonými.

Vyhláška č. 17/1998 stanovila v čl. 2, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj ve smyslu zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Sama tato vyhláška tak v citovaném ustanovení odkazovala na definici výherního hracího přístroje uvedenou v zákoně o loteriích. Žalobce byl toho názoru, že zmíněným odkazem v obecně závazné vyhlášce zákonodárce zamýšlel odkázat na definici výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o loteriích, která byla podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 použitelná pouze pro účely povolovacího řízení, a byla tak považována za tzv. úzkou definici výherního hracího přístroje. Podle žalobce, pokud obecně závazná vyhláška zaváděla místní poplatek za výherní hrací přístroj pouze s odkazem na zákon o loteriích, nejednalo se o totožnou skutečnost jako by vyhláška na základě explicitního uvedení ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích zpoplatňovala videoloterijní terminály.

S názorem žalobce se soud neztotožnil. Článek 2 vyhlášky č. 17/1998 vymezoval předmět poplatku v nejobecnějším slova smyslu jako výherní hrací přístroj. Následným odkazem na zákon o loteriích přímo uvedeným v čl. 2 vyhlášky č. 17/1998 se zákonodárce snažil vyplnit obsah pojmu výherní hrací přístroj a to odkazem na zákon o loteriích jako celek. Pokud pak v nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 byla vytvořena teoretická koncepce pro odlišení dvou definic výherního hracího přístroje, kdy definice uvedená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích představovala definici v užším slova smyslu, která byla uplatnitelná pouze pro účely povolovacího řízení a definice podle § 2 písm. e) pak byla chápána jako širší definice, která tedy z podstaty věci bude univerzálně použitelná ve všech ostatních případech, kdy bylo odkazováno na zákon o loteriích. Jelikož článek 2 vyhlášky č. 17/1998 se dotýkal obecné roviny problematiky zpoplatňování výherních hracích přístrojů, neshledal soud důvod, proč by odkazem na zákon o loteriích jako celek nebylo zřejmé, zda bylo třeba vycházet z definice podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích či z definice podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť z obecnosti čl. 2 vyhlášky č. 17/1998 logicky vyplývalo, že rozhodným ustanovením pro definování pojmu výherní hrací přístroj byl § 2 písm. e) zákona o loteriích.

Žalobce zpochybňoval ve vztahu k předmětu zpoplatnění i vyhlášku č. 17/1998 z důvodu, že vyhláška neobsahovala explicitní odkaz na příslušné ustanovení zákona o

loteriích, ale odkazovala na zákon o loteriích jako celek. Obsah pojmu jiného technického herního zařízení tak nebyl z textu vyhlášky č. 17/1998 patrný a vyhláška tak nebyla dostatečně srozumitelná.

Žalobcem namítanou nesrozumitelnost textu vyhlášky č. 17/1998 nelze bez dalšího stavět pouze na skutečnosti, že vyhláška odkazovala na právní předpis jako celek a nikoli na jeho konkrétní ustanovení. Předmět poplatku vymezovala vyhláška č. 17/1998 zcela v souladu s § 10a zákona o místních poplatcích, s jehož textem vyhláška plně korespondovala. Pojem výherní hrací přístroj byl vyplnitelný výkladem pojmu na základě zákona o loteriích. Pochybnosti žalobce ohledně toho, která z definic výherního hracího přístroje byla použitelná pro účely místních poplatků, nebyly na místě, jelikož definice podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích vykazovala ve vztahu k definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích charakter speciality. Nelze tak souhlasit s názorem žalobce, že správce poplatku neměl ve zpoplatňovaném období podklad pro zpoplatnění interaktivních videoloterijních terminálů v podobě obecně závazné vyhlášky.

Na základě výše uvedeného nelze souhlasit s názorem žalobce, že byl zatížen poplatkovou povinností nad rámec zákona a postupem žalovaného tak došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce spatřoval v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem vykazoval znak neurčitosti, správce poplatku i žalovaný měli postupovat při výkladu a aplikaci pojmu ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené (zejména s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci obecně závazné vyhlášky města Chrástavy) se soud přiklonil k závěru, že pojem „výherní hrací přístroj“ neumožňoval dvojí výklad. Podle názoru soudu bylo z uvedeného nálezu ústavního soudu patrné, že videoloterijní terminál lze subsumovat pod pojem „výherní hrací přístroj“ ve smyslu definice podle § 2 písm. e) zákona o loteriích a následně pak i ve smyslu čl. 2 vyhlášky č. 17/1998. Postup žalovaného, kdy pod pojem „výherní hrací přístroj“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44 tak nebyly v souzeném případě aplikovatelné.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákonem č. 305/1997 Sb. byl do zákona o místních poplatcích s účinností od 1.1.1998 zaveden poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními

videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

V. Závěr a náklady řízení

Po provedeném řízení soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., nemá oporu ve správním spise dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s a řízení bylo zatíženo závažnými procesními vadami, a to vydáním rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty a vydání rozhodnutí podle pomůcek, jakkoliv k tomu nebyl důvod, a trpí tak vadami dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., pročež soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Především by měl za zachování všech procesních pravidel vyjasnit pochybnosti vzniklé ohledně konkrétních počtů povolených zařízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 11.712,- Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z odměny za právní zastoupení, a to za tři úkony právní služby ve výši 3 x 2.100,- Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300,- Kč, vše dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve

znění účinném do 31.12.2012 (srov. čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), navýšené o daň z přidané hodnoty, jejíž sazba činí 21 %.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. června 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu